

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Μπορεί το δικαίωμα απαλλαγής από τον φόρο προστιθέμενης αξίας κατά την εξαγωγή (άρθρο 146 της οδηγίας 2006/112/ΕΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας) να εξαρτάται από την προηγούμενη υπαγωγή των οικείων αγαθών σε συγκεκριμένο τελωνειακό καθεστώς (άρθρο 66 του Ζάκον č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [νόμου 235/2004 περί του φόρου προστιθέμενης αξίας]);
- 2) Μπορεί η ως άνω εθνική νομοθετική ρύθμιση να δικαιολογηθεί βάσει του άρθρου 131 της οδηγίας ως προϋπόθεση για την πρόληψη της φοροδιαφυγής, της φοροαποφυγής ή της καταχρήσεως;

(¹) ΕΕ 2006, L 347, σ. 1.

Προσφυγή της 4ης Μαΐου 2018 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-304/18)

(2018/C 221/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: Z. Malůšková, M. Owsiany-Hornung, F. Tomat)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, αρνούμενη να αποδώσει παραδοσιακούς ιδίους πόρους ύψους 2 120 309,50 ευρώ που αφορούν την κοινοποίηση διαγραφής IT(07) 08-917, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 8 της αποφάσεως 94/728/ΕΚ Ευρατόμ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, το άρθρο 8 της αποφάσεως 2000/597/ΕΚ Ευρατόμ⁽²⁾ του Συμβουλίου, το άρθρο 8 της αποφάσεως 2007/436/ΕΚ Ευρατόμ⁽³⁾ του Συμβουλίου και το άρθρο 8 της αποφάσεως 2014/335/ΕΕ⁽⁴⁾ του Συμβουλίου, καθώς και από τα άρθρα 6, 10, 11 και 17 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/1989⁽⁵⁾ του Συμβουλίου, τα άρθρα 6, 10, 11 και 17 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου⁽⁶⁾, και από τα άρθρα 6, 10, 12 και 13 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 609/2014 του Συμβουλίου⁽⁷⁾.
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή, τα οποία στηρίζονται στις ανακοινώσεις και τις πληροφορίες που παρείχε η Ιταλική Δημοκρατία κατά την προ της ασκήσεως προσφυγής διαδικασία, προκύπτει ότι, στο πλαίσιο επιχειρήσεως για την καταπολέμηση της απάτης με σκοπό την αντιμετώπιση της παράνομης διακινήσεως κατεργασμένου καπνού από την αλλοδαπή, κατά τη διάρκεια του έτους 1997, οι ιταλικές αρχές βεβαίωσαν και ενέγραψαν σε χωριστούς λογαριασμούς την επίμαχη τελωνειακή οφειλή και εν συνεχεία γνωστοποίησαν στον οφειλέτη το ποσό των οφειλόμενων δασμών. Δεδομένου ότι η εν λόγω οφειλή είχε εγγραφεί σε χωριστούς λογαριασμούς (λογαριασμοί Β) και δεν είχε αποτελέσει αντικείμενο αμφισβήτησεως, οι ιταλικές αρχές θα έπρεπε να προβούν αμέσως στην εισπραχτή της, πράγμα που, ωστόσο, δεν έκαναν. Οι ιταλικές αρχές ανέμεναν την έκβαση των σχετικών ποινικών διαδικασιών που κινήθηκαν κατά των οφειλετών πριν κινήσουν τη διαδικασία εισπράξεως. Οι εν λόγω διαδικασίες περατώθηκαν περίπου 6 έτη μετά τη γένεση και τη βεβαίωση της οφειλής.

Οι τελωνειακοί δασμοί αποτελούν ιδίους πόρους της Ένωσης, οι οποίοι πρέπει να εισπράττονται από τα κράτη μέλη και να τίθενται στη διάθεση της Επιτροπής. Η υποχρέωση των κρατών μελών να βεβαιώνουν τις σχετικές με τους ιδίους πόρους απαιτήσεις της Ένωσης γεννάται αφ' ής στιγμής πληρούνται οι προϋποθέσεις της τελωνειακής νομοθεσίας (καθορισμός του ποσού των δασμών που απορρέουν από την τελωνειακή οφειλή και της ταυτότητας του υποκειμένου στον φόρο).

Ο σχετικός κανονισμός προβλέπει επίσης ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσουν ότι τα ποσά που αντιστοιχούν σε βεβαιωθέντα δικαιώματα τίνονται στη διάθεση της Επιτροπής. Τα κράτη μέλη απαλλάσσονται από την υποχρέωση να θέτουν στη διάθεση της Επιτροπής τα ποσά που αντιστοιχούν στα βεβαιωθέντα δικαιώματα μόνο αν η είσπραξη δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί λόγω ανωτέρας βίας ή καταστεί οριστικά αδύνατη για λόγους που δεν μπορούν να τους καταλογιστούν. Αν κράτος μέλος δεν γνωστοποιήσει στην Επιτροπή το ποσό των ιδίων πόρων που έχουν βεβαιωθεί, χωρίς να συντρέχει κάποια από τις προϋποθέσεις που προβλέπει ο σχετικός κανονισμός, το εν λόγω κράτος μέλος αθετεί τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της νομοθεσίας της Ένωσης. Οποιαδήποτε καθυστέρηση στη διάθεση των ιδίων πόρων συνεπάγεται επίσης την υποχρέωση του οικείου κράτους μέλους να καταβάλει τόκους υπερημερίας για ολόκληρη την περίοδο καθυστέρησης.

Δεδομένου ότι οι ιταλικές αρχές καθυστέρησαν κατ' ουσίαν 6 έτη να κινήσουν τις διαδικασίες εισπράξεως της εν λόγω οφειλής και ότι η καθυστέρηση αυτή καταλογίζεται αποκλειστικά στις ιταλικές αρχές, η Ιταλική Δημοκρατία δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι έλαβε όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσει ότι τα ποσά που αντιστοιχούν στα βεβαιωθέντα δικαιώματα θα τίνοντο στη διάθεση της Επιτροπής. Οι ιταλικές αρχές μονίμως αρνούνταν να θέσουν το βεβαιωθέν ποσό στη διάθεση της Επιτροπής.

Κατά συνέπεια, η Επιτροπή εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 8 της απόφασης για το σύστημα των ιδίων πόρων και από τα άρθρα 6, 10, 11 και 17 (νυν άρθρα 6, 10, 12 και 13) του κανονισμού για την απόδοση των πόρων.

- (¹) 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ: Απόφαση του Συμβουλίου, της 31ης Οκτωβρίου 1994, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 293, σ. 9).
- (²) 2000/597/ΕΚ, Ευρατόμ: Απόφαση του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2000, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 253, σ. 42).
- (³) 2007/436/ΕΚ, Ευρατόμ: Απόφαση του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 2007, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 163, σ. 17).
- (⁴) 2014/335/ΕΕ, Ευρατόμ: Απόφαση του Συμβουλίου, της 26ης Μαΐου 2014, για το σύστημα των ιδίων πόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ L 168, σ. 105).
- (⁵) Κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ) αριθ. 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 155, σ. 1).
- (⁶) Κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) αριθ. 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 130, σ. 1).
- (⁷) Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) αριθ. 609/2014 του Συμβουλίου, της 26ης Μαΐου 2014, για τις μεθόδους και τη διαδικασία απόδοσης των παραδοσιακών ιδίων πόρων και των ιδίων πόρων που βασίζονται στον ΦΠΑ και το ΑΕΕ και για τα μέτρα αντιμετώπισης των ταμειακών αναγκών (Αναδιτύπωση) (ΕΕ L 168, σ. 39).